Rose

ตรวนอาสัญ

3

Roundlynoy

เขียน

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เล่มที่ 3 นี้เป็นเล่มสุดท้ายของ *ตรวนอาสัญ* แล้วนะคะ ถ้าคุณผู้อ่านย้อนนึกดูดี ๆ จะเห็นว่าขอบเขตของเรื่องราวเรื่องนี้ขยายใหญ่ขึ้นมาก และเดินทางมาไกลจนนึกไม่ถึงเลยใช่ไหมคะ ว่าต้นเหตุเรื่องราวจากแค่การย้อนอดีตของกฤตติณณ์และเหตุการณ์ภายในโรงเรียนมัธยมวรวัฒน์จะบานปลายจนถึงขั้นนี้ได้

ส่วนในด้านความสัมพันธ์ของพระนายที่น่ารักของเรานั้น ในเล่มนี้จะเฉลยว่าปมเบื้องลึกเบื้องหลังความสัมพันธ์ของทั้งสองไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่ผ่านมา และหากคุณผู้อ่านรักและเอ็นดูสงสารในปมเบื้องหลังของเพลิงอยู่แล้ว ถ้าได้อ่านเรื่องราวในเล่มนี้ละก็ จะยิ่งรักและสงสารเพลิงกว่าเก่าแน่นอนค่ะ ส่วนตินตินนั้น ขอรับรองว่าคุณผู้อ่านที่เอาใจช่วยให้เขารอดพ้นจากภยันตรายและความโชคร้ายต่าง ๆ มาตลอดจะต้อง ‘เสียน้ำตา’ ให้เขาในเล่มนี้แน่นอนค่ะ

อยากรู้บทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดกันแล้วใช่ไหมคะ ถ้าอย่างนั้นขอให้คุณผู้อ่านทุกท่านไปเริ่มอ่านบทสรุปนี้กันได้เลย

Rose

จากใจนักเขียน

บอกตามตรงว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยอินอะไรไทยๆ เลย รู้สึกว่ามันเข้าใจยาก เข้าถึงยาก แต่ไม่รู้เพราะอะไรดลใจ ถึงได้เลือกมาเขียนนิยายผีทั้งๆ ที่กลัวผี และเพราะเรื่องผีผูกพันอยู่กับความเชื่อ ตำนานไทย ทำให้ราวน์จำเป็นต้องไปศึกษาเรื่องพวกนี้เพื่อเอามาเขียน นั่นทำให้ได้รู้ว่า ความจริงอะไรไทยๆ มันโคตรเจ๋ง เลยอยากหยิบยกมาเล่าในรูปแบบที่ทันสมัย ย่อยง่าย ดังนั้นถ้าใครอ่านแล้วรู้สึกว่ามันเจ๋งอย่างที่ราวน์รู้สึกก็จะดีใจมากค่ะ (ฮา)

ตรวนอาสัญ เป็นนิยายที่ราวน์ใช้เวลาเขียนนานถึงสามปี หลังจากเลิกเขียนนิยายไปนานมากๆ จากเด็กน้อยที่เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ก้าวสู่วัยทำงาน มันคือช่วงชีวิตหนึ่งที่เราได้ลืมไปแล้วว่าตัวเองฝันอยากเป็นนักเขียน

แต่นิยายเรื่องนี้กลับทำให้เราจดจำฝันนั้นได้อีกครั้ง

ดังนั้นขอบคุณทุกคนที่เลือกหยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ทั้งที่บังเอิญผ่านมาเจอ คนที่ตามอ่าน คอมเมนต์ โดเนต สนับสนุนราวน์ในทุกช่องทาง รวมไปถึงสำนักพิมพ์ Rose ที่มอบโอกาสให้นักเขียนตัวเล็กๆ คนนี้ค่ะ

Roundlynoy

TRIGGER WARNING

Abuse

การทำร้าย ใช้ความรุนแรง

Dubious Consent

การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายกึ่งจำยอม
(ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Underage Sex

การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์
(ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

ตอนที่ 77

ในป่า

ใบหน้า เป็นเหลี่ยมสัน ดวงตาแข็งกร้าวเย็นชา สายตาของชายในรูปถ่ายนั้นเป็นเอกลักษณ์มาก เป็นสายตาคนตายที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของคนเป็น เมื่อเห็นมันกฤตติณณ์จึงจำได้ในทันที

เป็นนายพลโมริโมโตะ อัตสึชิ ไม่ผิดแน่

แต่ทำไมภาพของนายพลโมริโมโตะถึงมาปรากฏอยู่ที่นี่ได้ ถ้าจะบอกว่าครูหมอสมศักดิ์คลั่งไคล้ของเก่าหรือสงครามโลกจึงหาภาพมาเก็บสะสมอย่างนั้นทำไมบนชั้นวางของถึงไม่มีรูปของคนอื่นอีก

หัวใจของกฤตติณณ์เต้นกระหน่ำ ต่อให้ห้องนี้ออกแบบจนดูสว่างไสวอบอุ่นแค่ไหนก็ยังไม่อาจขจัดความหนาวเยือกที่ไต่ลามขึ้นมาตามกระดูกสันหลัง มือยังคงถือรูปถ่ายค้างไว้ ภายในใจรู้สึกเคว้งคว้าง เบาะแสที่ตามหามานานปีอยู่ดี ๆ กลับเหมือนหล่นลงมาจากฟ้า

“นายเจออะไร” เพลิงกับหงเสนอยู่ในสภาวะตื่นตัวระแวดระวังอยู่ตลอด จึงจับความผิดปกติได้อย่างรวดเร็ว พวกเขาสาวเท้าเข้ามาหาเมื่อเห็นภาพในมือกฤตติณณ์ นัยน์ตาพลันหดวูบ

“รูปของนายพลมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง” ขนาดเพลิงยังรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ไม่อยู่ ชายหนุ่มกวาดมองรูปอื่นบนชั้นที่มีภาพถ่ายวางอยู่ห้าหกใบ หากไม่ใช่ภาพของนายพลโมริโมโตะก็เป็นของหญิงสาวในชุดกิโมโน เพลิงสุ่มคว้ารูปหนึ่งมา

นี่มัน...

“พะพราว?”

“คุณรู้จักเธองั้นเหรอ” หงเสนหันขวับ เห็นสีหน้าแปลกประหลาดของเพลิง รัตนพลกับเหงื่อเย็น ๆ ที่ผุดขึ้นข้างขมับ เพลิงเบือนหน้าช้า ๆ สบตากับกฤตติณณ์ที่มีท่าทางไม่อยากจะเชื่อขณะกล่าวตอบ

“เธอ...เป็นหลานสาวของครูหมอสมศักดิ์”

!!!

แต่หลานสาวของครูหมอสมศักดิ์จะถ่ายภาพร่วมกับนายพลโมริโมโตะได้อย่างไร ต่อให้เธออยู่ในยุคสมัยเดียวกัน ทว่ากาลเวลาล่วงผ่านกว่าเจ็ดสิบปี เหตุใดหญิงสาวคนนี้ถึงไม่แก่ชราลง ยังคงเหมือนกับในรูปราวกับภาพนี้เพิ่งถ่ายเมื่อวาน...

“พวกคุณแน่ใจใช่ไหมครับว่าไม่ใช่คนหน้าเหมือน”

“ผมแน่ใจ เราเพิ่งเจอเธอเมื่อวานนี้เอง” เพลิงเอ่ย บนชั้นยังมีรูปถ่ายของเธออีกหลายใบ กระทั่งตำแหน่งไฝน้ำตายังตรงกัน ต่อให้เป็นฝาแฝดก็ไม่อาจเหมือนยันตำหนิบนร่าง ดังนั้นเพลิงจึงมั่นใจว่าพะพราวกับหญิงสาวในรูปเป็นคนเดียวกัน

“งั้นทำไม...” สีหน้าของกฤตติณณ์ยังคงเคว้งคว้าง ฉายชัดถึงความไม่เข้าใจ แน่นอนว่าอีกสองคนย่อมไม่อาจมอบคำตอบให้แก่เขา

ทำไมครูหมอสมศักดิ์ถึงมีภาพของนายพลโมริโมโตะเก็บไว้ในห้องใต้ดิน

ทำไมหญิงสาวที่ถ่ายภาพร่วมกับนายพลถึงมีหน้าตาเหมือนกับหลานครูหมอราวกับเคาะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน หากบอกว่าหน้าเหมือนจะไม่บังเอิญเกินไปหรือ

คำถามมากมายแปรสภาพเป็นอสรพิษอยู่ในช่องท้อง พวกมันเลื้อยคลาน ฉกกัดอวัยวะภายในครั้งแล้วครั้งเล่าจนกฤตติณณ์นิ่วหน้าด้วยความทรมาน

และนั่นเป็นตอนที่สายตาของเขาสะดุดกับภาพเขียนพู่กันอีกครั้ง

‘นิรันดร์’

หรือนี่...จะเป็นความหมายแท้จริงของมัน

นายพลโมริโมโตะ อัตสึชิ มีความหมายอย่างไรสำหรับกรมควบคุมมนตราและอาคม ในฐานะเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบคดีนี้โดยตรง หงเสนย่อมรู้เรื่องนี้ดีกว่าใคร ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววเครียดขรึมปราศจากรอยยิ้มประดับ หวนนึกถึงพวกพ้องที่เดินทางไปยังเทือกเขาเงาแมน เขาก็รีบส่งข้อความไปแจ้งข่าวอย่างรวดเร็ว

หากหญิงสาวที่มีความเกี่ยวพันกับนายพลโมริโมโตะยังมีชีวิตอยู่จริง เหตุการณ์หายสาบสูญของนักโบราณคดีจีนและหมอผีหัวกะทิเมื่อแปดปีก่อนจะมีความข้องเกี่ยวกับเธอด้วยหรือไม่ ถ้าใช่ อย่างนั้นการเดินทางไปของพวกแคสเปี้ยนในคราวนี้...

“ค้นทุกอย่างที่นี่ ผมไม่ต้องการให้มีเบาะแสไหนหลุดรอดไปแม้แต่อย่างเดียว” แม้น้ำเสียงจะยังคงสุภาพ แต่คนฟังก็รับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่านี่คือคำสั่งที่ไม่อาจขัดขืน

เพลิงผงกศีรษะ เขาเดินไปดึงมือกฤตติณณ์ที่ยังยืนเหม่ออยู่หน้าภาพเขียนพู่กัน ก่อนกระซิบเสียงเบา “มาเถอะ พวกเราต้องค้นให้เสร็จก่อนครูหมอจะกลับ”

คำพูดนั้นเรียกสติกฤตติณณ์ให้กลับมาจากห้วงความคิด เด็กหนุ่มพยักหน้าน้อย ๆ บอกตัวเองให้ตั้งสติ ก่อนลงมือค้นชั้นใต้ดินนี้อย่างรวดเร็ว

หลังจากผ่านการสืบค้นอย่างหนักมากว่าสามปี ประสิทธิภาพการเก็บหลักฐานของกฤตติณณ์กับหงเสนย่อมสูงมาก ไม่นานพวกเขาก็คัดแยกเอกสารบางส่วนที่น่าจะมีประโยชน์ออกมา

บนโต๊ะมีสมุดบันทึกกับกล่องเก็บจดหมาย ทั้งหมดล้วนเก่าคร่ำคร่าแทบถือเป็นมรดกทางประวัติศาสตร์ น่าเสียดายที่เขียนด้วยภาษาญี่ปุ่น พวกเขาจึงทำได้เพียงควักโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายเก็บไว้ เอกสารพวกนี้คือเบาะแสชิ้นสำคัญ อนาคตค่อยหาคนมาแปล

ไม่นานเพลิงก็เจออัลบั้มเล่มหนึ่ง เมื่อหลักฐานเป็นภาพถ่ายนั่นก็ง่ายกว่ามากแล้ว กฤตติณณ์กับหงเสนเข้ามาล้อมมุง ช่วยกันพลิกเปิดทีละหน้า

ช่วงแรกยังคงเป็นภาพถ่ายขาวดำ เด็กหญิงท่าทางสดใสร่าเริงอุ้มตุ๊กตา

ถ่ายคู่กับเด็กหนุ่มที่ดูสุขุมเกินวัย แม้ใบหน้าจะไม่เหมือนกันนัก แต่ดวงตาก็ทำให้รู้ว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด จดหมายหลายฉบับที่พวกเขาพบ กฤตติณณ์เห็นจ่าหน้าที่เขียนถึง 'น้องสาว' อยู่บ่อยครั้ง เมื่อนำมารวมกับรูปถ่ายดังกล่าว จึงคาดเดาว่าบางที 'พะพราว' คนนี้อาจเป็นน้องสาวของนายพลโมริโมโตะ

สมัยนั้นการถ่ายรูปไม่ใช่กิจกรรมของชนชั้นกรรมาชีพ ประกอบกับชุดกิโมโนอันงดงามบนตัวเด็กหญิง พวกเขาก็รับรู้ได้ทันทีว่าทั้งคู่เกิดในครอบครัวของผู้มีอันจะกิน

พลิกหน้าผ่านไป เด็กหญิงเติบโตเป็นเด็กสาว ความสดใสถูกกาลเวลาชะล้าง บนใบหน้าอ่อนเยาว์แฝงไว้ด้วยความเงียบขรึมงามสง่า เป็นกุลสตรีในห้องหอตามพิมพ์นิยม ส่วนเด็กหนุ่มเปลี่ยนไปใส่ชุดทหาร สีหน้าเรียบเฉยเย็นชา แต่บางภาพที่หันไปมองน้องสาว กล้องก็ยังจับความอ่อนโยนในดวงตาคู่นั้นได้

แต่เมื่อพลิกไปอีกหน้าพวกเขาก็ต้องชะงัก ภาพถ่ายของเด็กสาวหลังจากนั้นล้วนมีฉากหลังเป็นโรงพยาบาล แม้จะเป็นภาพถ่ายขาวดำก็ยังมองเห็นความซีดเซียวอมโรค เธอดูราวกับดอกไม้ที่ใกล้โรยราเต็มที รูปแต่ละใบหากไม่อยู่บนเตียงก็เป็นรถเข็น ความงดงามเปราะบางที่ถ่ายทอดออกมานี้พานให้ผู้คนปวดใจ อยากจะทะนุถนอมเธอไว้แนบอก

หลังจากนั้นภาพถ่ายก็ขาดช่วง จากขาวดำกลายเป็นภาพสี เด็กสาวแต่งกายด้วยชุดสมัยใหม่ กลิ่นอายในยุคสงครามโลกเลือนหาย เธอถ่ายคู่กับพี่ชายอีกครั้ง เพียงแต่คราวนี้...

ประกายชีวิตในดวงตาทั้งคู่ได้หายไปแล้ว

ทั้ง ๆ ที่เป็นภาพถ่ายครอบครัวทั่วไป แต่ยามจ้องมองกฤตติณณ์ก็อดขนลุกไม่ได้ หากไม่ใช่ว่าเขาเพิ่งเจอพะพราวเมื่อวาน เกรงว่าถ้ามีคนมาบอกเขาว่านี่เป็นรูปถ่ายศพเขาก็คงเชื่อไปแล้ว

'นิรันดร์'

ถ้อยคำนี้หวนกลับมาอีกครั้ง เมื่อย้อนคิดถึงหม้อหลอมยาที่อยู่ในมือนายพลโมริโมโตะ หัวใจกฤตติณณ์พลันเต้นกระตุก หม้อใบนั้นคงไม่ได้...

มอบความเป็นอมตะให้สองคนนี้ไปแล้วใช่ไหม

ริมฝีปากของกฤตติณณ์หน่วงหนักดุจมีหินมาถ่วงรั้ง แม้เขาจะมาเป็นหมอผี พบเห็นเรื่องเหลือเชื่อมากมาย ทว่าในใจยังอดรู้สึกไม่ได้ว่าชีวิตนิรันดร์นี่ออกจะเป็นเรื่องเพ้อฝันเกินไป ผู้คนนับล้านตามหาความเป็นอมตะมานับพันปี เหตุใดถึงมีเพียงสองคนนี้ที่ทำสำเร็จ

เพราะหม้อใบนั้นอย่างนั้นหรือ

สำหรับกฤตติณณ์แล้ว ภาพลักษณ์ของหม้ออาคมประดุจตัวแทนของความตาย เขาจึงไม่อาจจินตนาการได้ว่าเหตุใดมันจึงมอบชีวิตให้คนสองคนได้

เพียงแต่...นี่ใช่ 'ชีวิต' จริง ๆ หรือเปล่า

"ทำไมพอพ้นปี 2540 คนที่ถ่ายรูปกับพะพราวถึงกลายเป็นครูหมอสมศักดิ์ไปได้ล่ะ" เสียงของเพลิงดึงกฤตติณณ์ออกมาจากห้วงคำนึงอีกครั้ง ชั่วขณะที่เขาเหม่อลอย เพลิงกับหงเสนก็เปิดอัลบั้มมาจนถึงหน้าสุดท้ายแล้ว รูปถ่ายสมัยก่อน ยามล้างแล้วจะปรากฏวันเวลาชัดเจนตรงมุมภาพ ดังนั้นพวกเขาจึงคำนวณช่วงเวลาได้ในทันที

ในหน้าสุดท้าย ภาพถ่ายที่บรรจุไว้มีเพียงพะพราวกับครูหมอสมศักดิ์ นายพลโมริโมโตะราวกับระเหิดหายไปในอากาศ หากบอกว่าสองคนนี้เป็นคนเดียวกัน กฤตติณณ์กับเพลิงนึกย้อนแล้วก็ไม่แน่ใจ ครูหมอสมศักดิ์นั้นไว้หนวดเครายาวเฟิ้ม ซ้ำดวงตายังเหมือนคนปกติทั่วไป ดูแตกต่างจากนายทหารที่สะอาดเรียบร้อยชนิดคนละขั้ว พวกเขาต่างไม่เคยเจอนายพลโมริโมโตะตัวจริง ปุบปับให้ฟันธงก็พลันไม่มั่นใจขึ้นมา

ขณะที่ทั้งสองกำลังเปรียบเทียบภาพถ่ายกับคนในความทรงจำ เสียงคำรามก็ดังขึ้นมาจากด้านบน!

"เป็ปซี่!?"

พวกเขาเงยหน้าพรวด ก่อนหน้านี้กฤตติณณ์ทิ้งเป็ปซี่ไว้ดูต้นทาง หากมันพบคนก็ควรวิ่งลงมาแจ้งข่าวไม่ใช่หรือ คำรามแบบนี้ย่อมมีเพียงความหมายเดียว

เตือนภัย

หงเสนก้มหน้าลงมองนาฬิกา สีหน้ายิ่งทวีความเครียดขรึม “รีบไป!”

เวลาผ่านไปไวราวติดจรวด พวกเขาถึงกับอยู่ข้างล่างนี้มานานถึงสามชั่วโมงเต็ม แสงอาทิตย์โพล้เพล้ ย่างเข้าสู่ห้วงเวลาสุดท้ายก่อนกลางวันจะลาลับ ทั้งสามต่างพากันเก็บของมือเป็นระวิง ดีที่ระวังตั้งแต่ตอนรื้อค้นยามเก็บกลับจึงเรียบร้อยในพริบตา หากไม่สังเกตให้ดีย่อมมองไม่เห็นความผิดปกติ

ตรงหน้าเป๊ปซี่ พวกเขาเห็นลิงหน้าคนตัวหนึ่งนั่งยอง ๆ อยู่ แขนยาวเหยียดทั้งสองข้างของมันวางไว้บนพื้น แม้จะถูกเป๊ปซี่ในร่างสมิงทมิฬขู่คำรามก็ยังไม่เห็นท่าทีประสงค์ร้าย มันเพียงนั่งนิ่ง ๆ คล้ายกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง

“เจ้าตัวนั้น...” กฤตติณณ์ชะงัก ลิงหน้าคนอาจมีรูปลักษณ์คล้ายกันก็จริง แต่หน้ากากมนุษย์ที่พวกมันสวมแตกต่างกันออกไป เมื่อคืนเขาวิ่งไล่ไอ้ตัวนี้อยู่ค่อนคืน พอเห็นมันอีกครั้งจึงจำได้ทันที

เป็นตัวที่ล่อเขาออกไป!

ลิงหน้าคนเองก็สังเกตเห็นกฤตติณณ์แล้ว มันค่อย ๆ เอียงศีรษะทีละน้อย ทุกครั้งที่ขยับจะได้ยินเสียงกระดูกคอลั่นดังกังวานใส เบื้องหน้าคือหน้ามนุษย์ซีดขาวกำลังขยับเหมือนเข็มนาฬิกา น่าสะพรึงเกินจะกล่าว

และนั่นเป็นตอนที่พวกเขาได้ยินมันพูด

“ตาม...มา...” เจ้าตัวประหลาดชนิดนี้คล้ายมีปัญหาด้านการสื่อสาร พูดแต่ละคำแต่ละพยางค์ล้วนยากเย็นเป็นอย่างยิ่ง ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ย่อท้อจับจ้องกฤตติณณ์ด้วยดวงตาที่ถูกเมือกคลุมทับจนแทบเหลือเพียงนัยน์ตาสีขาวโพลน ค่อย ๆ เอ่ยต่อไปว่า

“ตาม...”

ตาม? ไอ้ตัวนี้มันอยากให้เขาตามไป? โดนตัวประหลาดจ้องเขม็งก็ชวนหลอนมากพอแล้ว ยังมีหน้ามาบอกให้เขาตามมันไปอีก ใครทำตามก็คงบ้าแล้ว แต่คิดไปคิดมา หรือว่ามันพยายามนำเขาไปที่หนึ่งตั้งแต่เมื่อคืน

“แกอยากให้เราตามแกไปไหน” กฤตติณณ์ถาม แต่เจ้าลิงหน้าคนไม่ตอบ มันนั่งนิ่งค้าง นอกจากศีรษะที่ยังขยับก็ไม่เห็นการเคลื่อนไหวอื่น

ท่ามกลางความเงียบสงัดประหนึ่งความตาย เสียงกระดูกคอลั่นดังกร๊อบ ๆ นี้แทบทำให้คนเป็นบ้า

พวกเขามองหน้ากันเป็นเชิงขอความเห็น ไม่รู้ควรรับมือกับตัวประหลาดตรงหน้านี้อย่างไร

กฤตติณณ์ลองเปลี่ยนคำถาม "แกต้องการอะไร"

ลิงหน้าคนเพียงจ้องมองกฤตติณณ์เงียบ ๆ การเอียงศีรษะของมันยังคงดำเนินต่อ จนกระทั่งตอนที่มันหักเกินเก้าสิบองศา กระดูกลำคอถูกบดขยี้ส่งเสียงดังกรอบแกรบ มันจึงค่อยขานตอบ

"ช่วย...ฉัน..."

ช่วย? เขายังไม่ทันจะถามว่าให้ช่วยอะไร ก็ได้ยินมันเปล่งเสียงออกมาอีกครั้ง เป็นน้ำเสียงที่เหมือนกับเด็กทารกร้องไห้จนแหบพร่า เหมือนเสียงกระซิบสุดท้ายของผู้ตาย

"หาน...หลิน...ซี..."

!!!

กฤตติณณ์คิดว่าการไล่ตามตัวประหลาดที่ไม่รู้ที่มาคือการตัดสินใจที่บ้าบิ่นที่สุดในชีวิตของเขาแล้ว

ลิงหน้าคนนำพวกเขาเข้าไปในป่าหลังชุมชน เมื่อเพลิงลองคำนวณทิศทางดูก็พบว่ามันกำลังมุ่งหน้าไปยังเขาลูกนั้น เพียงแต่เป็นคนละทางกับที่พวกเขาเคยใช้

ตลอดสองข้างทางล้วนเป็นป่าไทรหนาทึบ ทำให้สัมผัสรากอากาศยาวสยายยามก้าวผ่านอย่างไม่อาจเลี่ยง รากไม้เส้นเล็กสากระคายเสียดสีกับผิวหนัง บางจังหวะยังไหลเข้าไปในคอเสื้อ พานให้รู้สึกเหมือนวินาทีใดวินาทีหนึ่งมันจะตวัดรัดจับพวกเขาแขวนคอ ไม่ว่าแผ่นหลังหรือหนังหัวล้วนชาหนึบ ประสาทสัมผัสตื่นตัวถึงขีดสุด

ในป่ามีกลิ่นเหม็นเน่าชนิดหนึ่ง คล้ายเป็นกลิ่นใบไม้ทับถม แต่ก็คล้ายเป็นกลิ่นซากศพเน่าเปื่อย กฤตติณณ์เคยได้ยินว่ากลิ่นพวกนี้บางทีมีฤทธิ์หลอนประสาท ทำให้ยามเข้าป่าลึกบางคนเลือกจะพกหน้ากากกันแก๊ส

แต่เมื่อพวกเขาไม่มี ก็จำต้องใช้คอเสื้อทดแทนไปก่อน

ระหว่างทางเงียบสงัด ราวกับนอกจากพวกเขาและต้นไม้แล้ว ในป่านี้ก็ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นอีก เสียงฝีเท้ายามย่างเหยียบลงบนกองใบไม้จึงฟังดูแจ่มชัดเป็นพิเศษ เดินอยู่แบบนี้ร่วมยี่สิบนาที เส้นประสาทของทั้งสามถูกดึงจนตึงเปรี๊ยะ ปุบปับได้ยินเสียงฝีเท้าอื่นดังมาจากด้านหลัง ทุกคนต่างชะงักค้างในทันที

ใคร!

ป่ายามย่ำค่ำไม่ใช่สถานที่ที่ทุกคนจะเข้ามาเดินเล่นแน่ ลิงหน้าคนขยับอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็เหนี่ยวตัวหลบหายไปในดงไม้เหนือหัวแล้ว ไม่ต้องรอให้หงเสนบอก เพลิงกับกฤตติณณ์พร้อมใจกันหาที่ซ่อน มือแหวกรากอากาศเป็นช่องเล็กๆ ลอบสังเกตการณ์อย่างเงียบเชียบ

รออยู่ครู่หนึ่ง พวกเขาก็เห็นกลุ่มคนเดินตรงมาทางนี้ กะด้วยสายตามีอยู่ราวสิบกว่าคน ไม่ว่าคนหนุ่ม คนแก่ หรือเด็กเล็กล้วนมีครบทุกช่วงวัย จากลักษณะการแต่งกาย กฤตติณณ์ย่อมระบุได้ทันทีว่านี่คือชาวบ้านในชุมชนบ้านดงป่า

พวกเขามาทำอะไรกันที่นี่ หาของป่างั้นเหรอ...เด็กหนุ่มหรี่ตาลงลักษณะร่างกายภายนอกของชาวบ้านปราศจากความผิดปกติ ตรวจสอบด้วยตาเปล่าไม่พบร่องรอยของการโดนของ ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังรู้สึกประหลาด

ไม่ถูก

เป้าสายตาเขาเบนไปตกยังเด็กชายที่ถูกมารดาจูง อีกฝ่ายดูอายุเพียงสามสี่ขวบเท่านั้น ขาน้อยๆ ต้องก้าวสองสามครั้งถึงจะได้ระยะเท่ากับผู้ใหญ่หนึ่งก้าว ไม่ว่าพวกเขาจะมาเพื่อหาของป่าหรือล่าสัตว์ กิจกรรมทำนองนี้ก็ไม่ใช่กิจกรรมที่ควรพาเด็กเล็กมาด้วย

คนสิบกว่าคนต่างก้มหน้าก้มตาเดิน ระหว่างทางไม่มีการพูดคุย ไม่ว่ามองมุมไหนก็ผิดปกติทั้งนั้น

ท่าทางของชาวบ้านชัดเจนว่าเดินอย่างมีจุดมุ่งหมาย แม้ในใจจะสงสัยแต่พวกเขาสามคนก็ไม่มีใครออกไปสอบถาม รอกระทั่งชาวบ้านเดินห่างออกไปจนไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าจึงค่อยปรากฏตัวออกมา

“จะตามไหม” เพลิงกระซิบถาม

หงเสนส่ายหน้าแทนคำตอบ “เรื่องนายพลสำคัญกว่าครับ”

การตัดสินใจนี้ไม่มีใครปฏิเสธ แต่ที่พวกเขาคาดไม่ถึงคือ หลังเดินทางต่ออีกครั้ง เพลิงกลับบอกว่าทิศทางที่ชาวบ้านเดินกับที่ลิงหน้าคนนำไปจะเป็นทางเดียวกัน!

“นายแน่ใจนะ” กฤตติณณ์ถาม

เพลิงหยุดเดิน เงี่ยหูฟังอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะผงกศีรษะ “ถึงจะได้ยินไม่ชัดเท่าเมื่อก่อน แต่ฉันยังพอได้ยินว่าพวกเขาเดินอยู่ข้างหน้าเรา”

ถ้าอย่างนั้นไอ้ลิงนี่จะนำเราไปไหนกันแน่

นี่เป็นคำถามที่ไร้คำตอบ พวกเขาได้แต่แบกข้อสงสัยนี้ย่ำเท้าตามลิงหน้าคนไปทีละก้าว ถูกมันนำลึกเข้าไปในป่า กิ่งไม้ด้านบนพาดไขว้สอดประสานราวกับตาข่ายมหึมาที่นายพรานกางไว้ดักซุ่มเหยื่อ ส่วนพวกเขาคือสัตว์ตัวน้อยที่พาตัวเองมาติดกับ

หงเสนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา หรี่แสงลงจนสุด ทันใดนั้นสีหน้าเขาพลันผิดปกติ

“แถวนี้ไม่มีสัญญาณ”

ไม่มีสัญญาณแปลว่าไม่มีกำลังเสริม

พวกเขาหยุดฝีเท้าเป็นครั้งที่สาม ท่ามกลางความมืดมิดของป่า ร่างกายสีดำสนิทของตัวประหลาดคล้ายจะกลืนหายไปในความมืด เหลือเพียงหน้ากากสีขาวเหมือนใบหน้าคนตายลอยเด่นอยู่กลางอากาศ ทุกครั้งที่พวกเขาหยุดมันก็จะหยุดแล้วหันมาเฝ้ารออย่างอดทน หากพวกเขาไม่ขยับ มันเองก็ไม่เดินต่อ

ใบหน้านั้นสร้างความไม่สบายใจให้กับคนมองอย่างรุนแรง เพลิงกับกฤตติณณ์ควักโทรศัพท์มือถือออกมา สัญญาณโทรศัพท์ของพวกเขาเองก็ไม่ต่าง เมื่อไร้เครือข่าย นั่นย่อมหมายถึงฟังก์ชันต่าง ๆ ของแอปล่าวิญญาณก็จะใช้ไม่ได้ ต่อจากนี้พวกเขาจะไม่ได้รับการแจ้งเตือนใด ๆ อีก

“ฉันอยากไปต่อ” กฤตติณณ์เอ่ย เดินมานานขนาดนี้ หากถอยกลับก็นับว่าเสียเปล่าแล้ว ศพที่เขาพบในโกดังห้อยเครื่องรางของครูหมอสมศักดิ์

ดึกดื่นค่ำมืดพวกชาวบ้านที่ห้อยเครื่องรางต่างหอบลูกจูงหลานเดินเข้ามาในป่า ทั้งสองเรื่องย่อมมีความเกี่ยวพันกันอย่างตัดไม่ขาด

อีกทั้ง...

“หาน...หลิน...ซี...”

เสียงของลิงหน้าคนดังขึ้นในหัวอีกครั้ง กฤตติณณ์กำโทรศัพท์มือถือในมือแน่น ผ่านมาสามปี นี่คือเบาะแสเดียวเกี่ยวกับอาหลินที่เขาหามาได้ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจหักใจหันหลังจากไปได้ลง

หงเสนเข้าใจถึงสภาพจิตใจของเด็กหนุ่มข้างกายจึงไม่ไปฝืน เพียงพยักหน้าอย่างเรียบง่าย ย้ายยันต์สะกดให้มาอยู่ในกระเป๋าเสื้อขณะกำชับเสียงเบาว่า

“ถ้าท่าไม่ดีให้รีบถอย”

เมื่อตัดสินใจแล้ว พวกเขาก็ไม่พูดพร่ำทำเพลงอีก ติดตามลิงหน้าคนลึกเข้าไปในป่า ครั้นเข้าใกล้ภูเขา แมกไม้ยิ่งขึ้นหนาทึบ รากไม้ขนาดมหึมาเติบโตอยู่บนพื้นดินจนต้องเดินสลับกับปีนไต่

พวกเขาเดินป่าได้ไม่คล่องเหมือนชาวบ้านด้านหน้า ไม่นานก็ถูกทิ้งห่าง เพลิงไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกเขาอีก พอจะเงยหน้ากำหนดทิศบรรดากิ่งใบเหนือหัวก็หนาทึบจนมองไม่เห็นแม้แต่ท้องฟ้า เพราะการถักสานอันหนาแน่นของพวกมันนี้เอง ด้านล่างจึงแทบไม่มีไม้เล็กเหลือรอด

ไม่นานพวกเขาก็สังเกตเห็นว่าตามต้นไม้มีก้อนหินขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นเป็นระยะ รูปร่างลักษณะคล้ายไข่ มีรากไม้เลื้อยพันจนยากจะเห็นรายละเอียด ทว่าการที่มันปรากฏขึ้นเป็นช่วง ๆ ย่อมไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติได้แน่

ร่องรอยของพนานครอย่างนั้นหรือ

แถวนี้มีต้นไม้ขึ้นหนาทึบเกินไป แม้พวกนักโบราณคดีอยากสำรวจแต่ก็จนใจที่หาพรานนำทางไม่ได้ เข้าป่ารกโดยไม่มีพรานก็เท่ากับรนหาที่ตายดี ๆ นี่เอง ดังนั้นจึงไม่เคยมีใครเข้ามาสำรวจบริเวณนี้มาก่อน

เพลิงอยากเข้าไปดู แต่คราวนี้เจ้าลิงหน้าคนกลับไม่ยอมหยุดรอเขาแล้ว ท่าทางของมันร้อนรนกระวนกระวาย คล้ายถูกบางสิ่งดึงดูดเพรียกหา

เร่งความเร็วขึ้นจนพวกเขาต้องตัดใจรีบไล่ตามมันไปให้ทัน

ยิ่งเข้าใกล้ภูเขา ร่องรอยของอารยธรรมโบราณยิ่งปรากฏชัด พื้นใต้เท้าคล้ายเคยมีหินปูลาดมาก่อน แต่กาลเวลาผันผ่าน สุดท้ายสถาปัตยกรรมของมนุษย์ก็ไม่อาจเอาชนะธรรมชาติ ถนนคนสร้างถูกรากไม้ยึดครอง ทิ้งไว้เพียงซากหินแตกกระจายเป็นรูปทรงถนน

ส่วนหินทรงไข่พวกนั้นอาจเป็นรูปสลักประดับตามทาง เพียงแต่ถูกเถาวัลย์รากไม้ห่มคลุม จึงมองไม่ออกว่าแกะสลักเป็นรูปอะไร

ไม่รู้ว่าถนนนี่จะนำไปไหน

คำถามนี้ผุดขึ้นในใจ ทันใดนั้นกฤตติณณ์ก็นึกถึงต้นไม้ในหลุมเป็นไปได้หรือไม่ว่าโพรงถ้ำที่พวกเขาตามหาจะอยู่ที่นี่

ระหว่างครุ่นคิดอยู่นั้น แสงไฟพลันสว่างวาบอยู่ด้านหน้า แว่วเสียงบริกรรมคาถามาตามอากาศ ลิงหน้าคนเร่งฝีเท้าขึ้นอีก แขนยาวเหยียดของมันคว้ากิ่งใบรากไม้ห้อยโหนอยู่กลางอากาศ เคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วจนพวกเขาต้องออกวิ่งเพื่อตามมันให้ทัน

“รักษาระยะห่าง ไม่ให้มันคลาดสายตาไปก็พอ” เพลิงเอ่ย อาศัยแสงไฟกับเสียงพิธีกรรม ต่อให้พลัดหลงเขาก็งมหาทางไปต่อให้ได้

“เข้าใจแล้ว” ทุกคนพยักหน้า ไม่นานพวกเขาก็ไล่ตามมาถึงจุดหมาย

ที่มาของแสงไฟคือถ้ำที่พวกกฤตติณณ์เที่ยวตามหาเมื่อวานดังคาด ด้านในจุดไฟสว่างโร่ มองจากลักษณะแสงวูบวาบส่ายไหวก็พอคาดการณ์ได้ว่าแหล่งกำเนิดแสงที่ใช้น่าจะเป็นกองไฟไม่ก็คบเพลิง

พวกเขาต่างร่ายคาถาพรางกาย ซ่อนเร้นลมหายใจ เมื่อเดินออกไปก็เห็นเจ้าลิงหน้าคนนั่นกำลังยอบตัวลงหลังก้อนหินทางด้านขวาของปากถ้ำ ก่อนร่างผอม ๆ ของมันจะผลุบหายไปเหมือนเล่นกล

“ทางลับเหรอ” ทั้งสามสาวเท้าอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็เห็นว่าหลังก้อนหินดังกล่าวมีโพรงเล็ก ๆ อยู่ ดูคล้ายกับโพรงสุนัขลอดโพรงหนึ่ง

เพลิงชะงักกึก นึกในใจว่าปากทางเข้าถ้ำก็มี คงไม่ใช่ว่าต้องมุดเข้าไปในรูนี่หรอกใช่ไหม ยังไม่ทันขยับปากก็เห็นกฤตติณณ์แบมือยิ้มเผล่

“ย่องมาส่องชาวบ้านเขาแบบนี้ นายคงไม่คิดจะเข้าทางประตูหลักหรอก

ใช่ไหม”

ก่อนหน้านี้ชาวบ้านบอกว่าครูหมอขึ้นเขาไปทำพิธีปลอบโยนทวดพนา เมื่อคิดดูดี ๆ แล้ว คนที่ทำพิธีอยู่ด้านในน่าจะเป็นครูหมอสมศักดิ์ อีกฝ่ายมีความเกี่ยวข้องกับนายพลโมริโมโตะ ไม่ว่ามองมุมไหน พวกเขาก็ไม่สามารถเดินอาด ๆ เข้าทางปากถ้ำ คุมตัวอีกฝ่ายไปไต่สวนได้แน่

หงเสนพับเสื้อโค้ตยัดลงเป้ เหลือเพียงเสื้อคอเต่าแนบไปกับเรือนร่างเพรียวกระชับ เขาแย้มยิ้มออกมาน้อย ๆ ประกายตาฉายแววขบขัน “มาเถอะครับ กลางป่ากลางเขาแบบนี้ ไม่มีหมาที่ไหนถ่อมามุดรูนี่หรอก”

เพลิงเผลอเหล่มองกฤตติณณ์อย่างไม่อาจห้าม

กฤตติณณ์ “...”

ฉันเป็นคนไม่ใช่หมาโอเคไหม!

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 78

พิธีกรรม

โพรงที่ลิงหน้าคน มุดลอดเข้าไปทั้งเล็กทั้งเตี้ยจนพวกเขาต้องอาศัยวิธีคลานเข่าเข้าไป

ตอนแรกที่มุดเข้ามา พวกเขายังนึกว่านี่เป็นโพรงตื้นๆ ความจริงแล้วกลับทอดตัวยาวเหยียด ไอ้ลิงหน้าคนนั่นก็ไร้จรรยาบรรณเกินไป นำมาถึงตรงนี้แล้วก็หายต่อม

ยิ่งคลานลึก หงเสนก็พบว่าตามพื้นผนังโพรงมีรากไม้เล็กๆ เกาะอยู่คล้ายเติบโตขึ้นมาจากด้านใน พอคลานต่อไปรากฝอยก็เปลี่ยนเป็นรากแก้ว ผ่านไปสักพักถึงขั้นมีเปลือกแข็งปกคลุม ไม่รู้ว่าเป็นรากของต้นอะไรกันแน่

กฤตติณณ์ลูบฝ่ามือไปตามผนังก่อนจะร้องหึม “รากไม้พวกนี้ บางส่วนเหมือนเพิ่งถูกทำลายเมื่อไม่นานมานี้เอง”

ฝ่ามือของเขาเปรอะเปื้อนไปด้วยเมือกและน้ำจากรากไม้ หงเสนสวมถุงมืออยู่ ประสาทสัมผัสย่อมไม่ไวเท่า และไม่เพียงแค่รากไม้ กระทั่งเนื้อหินยังปรากฏรอยขีดข่วน

เพลิงหรี่ตาลง “ฉันว่าตอนแรกโพรงนี้ยาวมาถึงแค่ตรงนี้ ก่อนจะมีใครบางคนขุดมันจนทะลุ”

คำถามคือเป็นฝีมือใคร

ปากถ้ำตั้งอยู่ไม่ไกล ชาวบ้านในหมู่บ้านดงป่าไม่น่าเลือกใช้โพรงเล็กๆ เหมือนทางหมาลอดนี้แน่ โพรงโพรงนี้...เหมือนทำขึ้นมาเพื่อพวกเขาโดยเฉพาะ

หงเสนหัวเราะเสียงต่ำ “บางทีอาจเป็นฝีมือของคนที่ส่งบัตรเชิญมาให้เราก็ได้นะครับ”

ลิงหน้าคนคือมนุษย์ที่ถูกมนตร์ดำทำให้กลายเป็นตัวประหลาด ด้วยระดับสติปัญญาของมัน ไม่มีทางเคลื่อนไหวได้ด้วยตัวเองแน่ เบื้องหลังต้องมีใครสักคนบงการ แต่หากมันนำทางพวกเขาให้ไปหาครูหมอสมศักดิ์ได้จริง ที่ต้องเดินป่าคลานเข้าถ้ำนี่ สำหรับกฤตติณณ์แล้วถือว่าคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม

ไม่ว่าพะพราวกับครูหมอสมศักดิ์จะมีความสัมพันธ์กับนายพลแบบไหน เขาก็ต้องหาคำตอบให้ได้ และหากว่าพะพราวคือน้องสาวของนายพลจริง อาของเขา...อาจจะยังมีชีวิตอยู่

คลานต่อไปไม่นานทัศนียภาพก็เปิดโล่ง เพดานสูงขึ้น ชัดเจนว่าทะลุมาถึงตัวถ้ำ เมื่อเข้ามาถึงด้านใน ปริมาณรากไม้ที่เกาะอยู่ตามผนังก็ยิ่งแน่นขนัด ราวกับถ้ำทั้งถ้ำถูกมันยึดครอง

เทียบกับด้านนอก ถนนหินในถ้ำนั้นยังมีสภาพค่อนข้างดี เหมือนเคยผ่านการบำรุงรักษา ตรงข้ามกับรูปสลักลิงหน้าคนสองข้างทางที่จมอยู่ในทะเลรากไม้ ที่น่าขนลุกคือ บริเวณลำคอของลิงแต่ละตัวนั้นมีรากไม้รัดพันมากเป็นพิเศษ

กฤตติณณ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงลังเล “นี่ พวกนายเห็นเหมือนฉันไหม รากไม้พวกนี้...”

“มันกำลังขยับ” เพลิงเอ่ย

และไม่ใช่การขยับธรรมดา ลักษณะการเคลื่อนไหวมันคล้ายกับว่านี่คือเส้นเลือดที่กำลังดูดซึมสารอาหาร ลำเลียงโลหิตไปหล่อเลี้ยงร่าง และถ้ำทั้งถ้ำนี้คืออวัยวะภายในของสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง

“ถ้าเป็นไปได้ ตอนเดินก็พยายามเลี่ยงรากไม้ไว้นะครับ” หงเสนกระซิบเสียงต่ำ พลังชีวิตที่เอ่อล้นออกมาจากรากไม้ทำให้เขารู้สึกอึดอัดยากจะบรรยาย

เพลิงกับกฤตติณณ์ผงกศีรษะ ห่างจากโพรงสุนัขลอดไปราวสองร้อยเมตร พวกเขาเห็นชาวบ้านกำลังคุกเข่าหมอบกราบอยู่หน้าแท่นบวงสรวง ด้านหลังของมันคือถ้ำมืดทึบเต็มไปด้วยรากไม้แน่นขนัด หมอกสีดำลอยฟุ้ง

ออกมาจากด้านใน วัดจากระดับความหนาแน่น รากไม้ประหลาดนี่งอกออกมาจากถ้ำตอนในไม่ผิดแน่

กฤตติณณ์หรี่ตาลง แม้จะมีดวงตาซึ่งสามารถมองเห็นในความมืดแต่ไม่ว่าจะพยายามเพ่งมองเท่าไรก็ยังมองเห็นได้ไม่สุดทาง ชั่วขณะนั้นเขาถึงกับเกิดความคิดทำนองว่า ถ้ำแห่งนี้คงไม่ได้ทะลุไปถึงใจกลางภูเขาหรอกใช่ไหม

ทันใดนั้นมีฝ่ามือหนักๆ ตบลงบนบ่า กฤตติณณ์สะดุ้ง หันไปก็เห็นว่าเป็นเพลิงกำลังจ้องตนอยู่ อีกฝ่ายชี้ไปยังแท่นบวงสรวง ก่อนก้มหน้าลงเขียนข้อความหนึ่งบนพื้น

‘พะพราว’

พะพราว?

เพราะไม่สะดวกพูดคุย พวกเขาจึงจำเป็นต้องสื่อสารกันโดยไร้เสียง กฤตติณณ์เขม้นมอง พบว่าบนแท่นบวงสรวงที่ชาวบ้านกำลังก้มกราบมีพะพราวนอนอยู่จริงดังว่า

หญิงสาวนอนประสานมือแนบอก เส้นผมสีดำสนิทแผ่สยาย สีหน้าสงบนิ่งจนยากจะระบุว่าเป็นเพราะเคารพศรัทธาหรือไม่แยแส ห่างออกไปไม่ไกล พวกเขาเห็นครูหมอสมศักดิ์กำลังยืนพนมมือร่ายคาถา ด้านข้างยังมีคนรับใช้สวมเสื้อคลุมถือพานใส่ธูปเทียนและเครื่องบูชา สองมือของแกประนม ประคองจารึกใบลานฉบับหนึ่งไว้ ท่ามกลางแสงจากคบไฟ จารึกฉบับนี้เปล่งประกายราวกับหลอมขึ้นมาจากทองคำ เพลิงจำได้ในทันทีว่านี่คือคัมภีร์มหามนตร์คาถา ดูท่าฉบับที่ขาดหายไปจะอยู่ในมือแกส่วนหนึ่ง

พวกเขากำลังทำพิธีอะไรกัน

คำถามนี้ผุดขึ้นในใจกฤตติณณ์ เขากับเพลิงต่างหันไปหาหงเสน ทว่าอีกฝ่ายได้แต่ส่ายหน้าเป็นเชิงว่าไม่รู้ หากนั่นคือพิธีกรรมในคัมภีร์ที่สูญหายนี่ก็อยู่นอกเหนือความรู้ความเข้าใจของเขาแล้ว

หรือจะมีพิธีกรรมไหนที่มีลักษณะการร่ายมนตร์ใกล้เคียงกับพิธีนี้ไหม

ทั้งสามจ้องพิธีกรรมตรงหน้า ในใจรู้สึกผิดปกติ เหมือนมีบางสิ่งไม่ถูกต้อง

ธรรมดาแล้วคนที่นอนอยู่บนแท่นบวงสรวงนั้น...ต้องเป็นเครื่องสังเวยไม่ใช่หรือ

ความคิดนี้เพิ่งปรากฏ ทั้งสามก็เห็นครูหมอสมศักดิ์วาดมือ ดึงมีดหมอผีออกมา คมมีดเป็นประกายเย็นยะเยียบ กฤตติณณ์ลมหายใจสะดุด สัญชาตญาณถูกลางสังหรณ์ร้ายโบยฟาด เขายังไม่ทันได้ขยับตัวก็เห็นชายชราเงื้อมีดขึ้นสูง พริบตาถัดมา คมมีดนั้นก็ปักลงบนร่างพะพราว!

ใบมีดเสียบทะลุท้อง เลือดสีแดงฉานไหลทะลัก ทว่าหญิงสาวกลับไม่แม้แต่จะส่งเสียง นอนแน่นิ่งราวกับตุ๊กตาตัวหนึ่ง มีเพียงดวงตาที่เบิกค้างมองชายที่ได้ชื่อว่าเป็นปู่แทงตนด้วยสีหน้าเฉยชา

ข้อมือของครูหมอขยับ ชายชราคล้ายผ่านการลงมีดมานับไม่ถ้วน ถึงกับทำขั้นตอนการผ่าชำแหละ ควักไส้ดึงอวัยวะได้อย่างคล่องแคล่วเชี่ยวชาญ ราวกับสิ่งที่นอนอยู่บนแท่นบวงสรวงไม่ใช่หลานสาว แต่เป็นหมูตัวหนึ่ง

หน้าอกของพะพราวขยับขึ้นลงถี่กระชั้น ชี้ชัดว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ ดวงตาสีดำไร้แวว สะท้อนเพียงภาพใบมีดที่กำลังหั่นตนเป็นชิ้นๆ

แม้จะอยู่ท่ามกลางคนมากมาย หญิงสาวก็ไม่ได้กรีดร้อง ไม่ได้ขอความช่วยเหลือ ถึงขั้นไม่ชายตาแลชาวบ้านด้านล่างสักแวบหนึ่ง คนกลุ่มนั้นต่างคุกเข่าอยู่บนพื้น เงยหน้ามองร่างบนแท่นพิธีด้วยสีหน้าเคารพศรัทธาตรงข้ามกับท่าทางที่มีน้ำลายไหลเยิ้มออกมาตรงมุมปากอย่างหิวกระหาย

คนที่นี่เป็นพวกลัทธิกินคนอย่างนั้นหรือ!

‘*อย่าบุ่มบ่าม*’ หงเสนเขียนข้อความหนึ่งลงบนพื้นอย่างรวดเร็ว แม้พวกตนอาจจะยังช่วยเยียวยารักษาอาการบาดเจ็บของพะพราวได้ แต่กลิ่นอายของคนตายที่ท่วมทะลักกำลังร้องบอกกับเขาว่าเรื่องนี้ไม่ง่ายดายปานนั้น

หงเสนเป็นร่างทรงของพญายมราช ดังนั้นเขาจึงสามารถแยกแยะระหว่างคนเป็นและคนตาย จำแนกผู้วายชนม์ที่ยึดร่างของคนเป็น ทว่ากลิ่นอายของชาวบ้านชุมชนบ้านดงป่านั้นแตกต่างจากทั้งหมดที่เขาเคยพบ

พวกเขาไม่ใช่คนเป็น แต่ก็ไม่ใช่คนตาย มันเหมือน...

คนตายที่ยังมีชีวิต

เช่นเดียวกับเขา

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะคิดเห็นอย่างไร พิธีกรรมตรงหน้ายังคงดำเนินต่อ พะพราวถูกชำแหละออกเป็นชิ้นๆ กลายเป็นเพียงเศษเนื้อเลอะเลือน โลหิตไหลเยิ้มหยดลงบนลวดลายใต้แท่นบวงสรวง ที่แท้ลายพวกนี้คือร่องเลือด ของเหลวข้นหนืดไหลไปตามทาง วาดเป็นภาพต้นไม้โลหิตอันน่าสะพรึงขึ้นมาบนพื้น

หัวสมองของกฤตติณณ์โล่งว่าง แม้เขาจะเคยได้ยินเรื่องพิธีกรรมอำมหิตมามาก ประสบพบเหยื่อมานับไม่ถ้วน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นการเซ่นสรวงคนเป็นๆ ต่อหน้า มองเลือดที่ไหลท่วมสาดกระเซ็น แบ่งบานดุจดอกไม้แห่งความตาย

แต่ทำไมกัน พะพราวเป็นน้องสาวนายพลโมริโมโตะไม่ใช่หรือ

“นี่...” คำคำนี้เพิ่งหลุดออกมาจากปาก แหบแห้งเบาหวิวจนไม่แน่ว่าคนข้างกายจะได้ยิน และยังไม่ทันที่กฤตติณณ์จะได้เอ่ยคำถัดไป พวกเขาก็เห็นชาวบ้านในหมู่บ้านดงป่าฉีกหนังตัวเองออก รอยฉีกนั้นลากยาวตามแนวตั้ง คล้ายกับมีมีดล่องหนมากรีดลาก ผ่าแยกผิวหนังของพวกเขาออกเป็นสองส่วน

หัวใจของกฤตติณณ์เต้นกระหน่ำ กระทั่งลมหายใจยังขาดห้วง นั่นเป็นเพราะเขาเห็นมือข้างหนึ่งยื่นออกมาจากกลางรอยแยกนั้น...

ก่อนตัวประหลาดสีดำสนิทจะมุดออกมา

เป็นลิงหน้าคน!

แต่แตกต่างจากลิงหน้าคนตัวอื่นที่กฤตติณณ์เคยเห็น หน้ากากของลิงหน้าคนกลุ่มนี้เป็นสีแดงฉานเช่นเดียวกับโลหิตที่ไหลนองอยู่บนพื้น พวกมันสลัดคราบมนุษย์ทิ้ง เนื้อหนังอันกลวงเปล่าร่วงหล่นลงสู่พื้น ตัวประหลาดเหล่านั้นกระโจนเข้าไปหาแท่นบวงสรวงด้วยท่าทีกระเหี้ยนกระหือรือ ก่อนจะลงมือฉีกทึ้ง แย่งชิงเนื้อพะพราวอย่างบ้าคลั่ง!

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!!

ในหัวของกฤตติณณ์เหมือนมีเสียงดังกระหึ่ม ได้แต่มองฝูงตัวประหลาดที่กลุ้มรุม คว้าเอาชิ้นเนื้อโชกเลือดชิ้นแล้วชิ้นเล่าใส่ปาก

“หลบเร็ว!”

แรงกระชากของเพลิงเรียกสติเขากลับมาได้ชะงัดนัก ไม่รู้ว่ามีรากไม้สามรากปรากฏอยู่ด้านหลังพวกเขาตั้งแต่เมื่อไร รากไม้พวกนั้นยกตัวขึ้นสูงส่ายไหวราวกับงูที่ชูคอเตรียมฉกกัด!

รากไม้พุ่งเข้าหา ปลายเล็บทั้งห้าของเพลิงเปลี่ยนเป็นกรงเล็บอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มสะบัดข้อมือวูบ ตัดรากไม้พวกนั้นขาดสะบั้นในทันที

ช้าไป!

ชั่วพริบตาที่กรงเล็บสัมผัสกับรากไม้ เพลิงก็ตระหนักแล้ว แม้มันจะถูกตัดขาด แต่แรงส่งก็ยังมากพอจะพาส่วนปลายไปกระแทกกับก้อนหินที่อยู่ด้านหลัง

ลิงหน้าคนมีโสตประสาทว่องไว แรงกระแทกเมื่อครู่ย่อมเรียกความสนใจมันทันที เสียงการเคลื่อนไหวบนแท่นบวงสรวงเงียบสงัดลงในวินาทีนั้น ก่อนลิงหน้าคนจะบิดศีรษะดังกร๊อบ หันขวับมาทีละตัว

ลิงหน้าคนหน้ากากโลหิตนั้นไร้ดวงตา จุดที่ควรมีลูกตาอยู่กลายเป็นหลุมมืด ๆ สองหลุม เมื่อถูกเบ้าตาอันดำมืดนับสิบ ‘จ้อง’ มองพร้อมกัน เล่นเอาวูบหนึ่งกฤตติณณ์ถึงกับเกิดความรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกลากลงไปในหลุมลึกไร้ก้น ริมฝีปากของพวกมันฉีกลากไปถึงหลังหัว พร้อมใจกันส่งเสียงหัวเราะฮี่ ๆ ชวนสยอง

ชิ้นเนื้อค่อย ๆ ร่วงจากมือหล่นจากปาก ตัวประหลาดกลุ่มนี้คล้ายพบอาหารที่หอมหวนยิ่งกว่า รสเลิศยิ่งกว่า น้ำลายไหลเยิ้มหยดลงพื้น

ทว่านั่นยังไม่ใช่จุดที่เลวร้ายที่สุด

รากไม้รอบกายเคลื่อนไหวสวบสาบ พวกมันคล้ายกับอสรพิษที่เลื้อยวนรอบเหยื่อ ครูหมอสมศักดิ์หัวเราะเบา ๆ ขณะก้าวมาด้านหน้า ชุดปฏิบัติธรรมสีขาวสะอาดถูกอาบย้อมด้วยโลหิตจนชุ่มโชก มันหยดลงพื้นทีละหยด ดุจรอยเท้าที่ประทับลงในทุกเส้นทางที่เขาก้าวผ่าน

ใบหน้าของชายชราสงบนิ่ง วูบหนึ่งกฤตติณณ์รู้สึกเหมือนสายตาที่อีกฝ่ายมองมานั้นเป็นสายตาที่ใช้มองคนที่ตายแล้ว

“อย่าเสียมารยาทสิเด็ก ๆ” น้ำเสียงของชายชรานั้นฟังดูอบอุ่นเมตตา

ทว่ากลับมอบความรู้สึกโหดเหี้ยมอำมหิต “นี่เป็นแขกคนสำคัญของพวกเราเลยนะ”

แขก...

หงเสนหรี่ตาลง ชั่วขณะนั้นเขาพลันบังเกิดความคิดทำนองว่า คงไม่ใช่ครูหมอสมศักดิ์เป็นคนล่อพวกเขามาที่นี่เองหรอกนะ

ไม่ น้ำเสียงของเขามีร่องรอยของความแปลกใจ ถ้าเขาเป็นคนล่อมาที่นี่จริง จะแปลกใจทำไมอีก

อีกอย่าง...สายตาของหงเสนเหลือบไปด้านหลังแวบหนึ่งก็ไม่เห็นลิงหน้าคนตัวไหนซุ่มซ่อนอยู่ ถึงเขาจะไม่แน่ใจเรื่องการต่อสู้และจับกุมครูหมอแต่ถ้าให้หนีเอาตัวรอดย่อมไม่มีปัญหา

กับดักทำนองล่อตะพาบลงไหเช่นนี้ ถ้าทำแล้วทำไมถึงเว้นช่องไว้ให้หนีอีก ครูหมอคนนี้ไม่กลัวปลาลอดตาข่ายขาด พวกตนสามคนอาศัยช่องว่างนี้หลบหนีไปได้หรือ

อีกข้อหนึ่งคือ ตอนที่ลิงหน้าคนตัวนั้นพาพวกเขามา ตัวมันเองก็หลบชาวบ้านด้วยเช่นกัน ราวกับว่า...

ไม่อยากให้ชาวบ้านพวกนั้นรับรู้การมาเยือนของพวกเขา

เมื่อคิดได้เช่นนี้ หัวใจที่ลอยสูงของหงเสนก็ค่อย ๆ กลับเข้าที่ คนที่ส่งลิงหน้าคนมานำทางพวกเขาย่อมเป็นคนอื่นแน่ เพียงแต่เป็นใครกัน

หงเสนเหลือบไปมองข้ารับใช้ในชุดผ้าคลุมดำ

เป็นคนคนนั้น?

หากใช้วิธีสันนิษฐานแบบตัดตัวเลือก คนรับใช้ในชุดคลุมนับเป็นตัวเลือกสุดท้ายที่เหลืออยู่แล้ว ทว่าหงเสนก็ไม่บุ่มบ่าม เพราะเขายังสังเกตเห็นอีกว่า นับตั้งแต่ครูหมอรับรู้ถึงการมีอยู่ของพวกตน สายตาของอีกฝ่ายก็จับจ้องอยู่แค่เพียงคนเดียว

กฤตติณณ์

ครูหมอสมศักดิ์เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า เมื่ออีกฝ่ายเข้ามาใกล้ เพลิงกับกฤตติณณ์จึงพบว่าอีกฝ่ายดูต่างไปจากเมื่อวาน ร่างกายซึ่งเดิมเหมือนชายวัยกลางคนทั่วไปกลับสูงใหญ่ขึ้นเกือบสองเมตร ทั่วทั้งร่างเปี่ยมด้วย

กล้ามเนื้อแน่นตึงกระชับ หากสลัดชุดปฏิบัติธรรมที่สวมแล้วบอกว่าชายคนนี้คือทหารที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างหนักหน่วง ไม่ว่าใครก็คงเชื่อ

ยิ่งเห็นการเปลี่ยนแปลงนี้ ในใจของคนมองยิ่งเกิดลางสังหรณ์ร้ายอย่างรุนแรง ปากคอกฤตติณณ์แห้งผากขณะสบกับดวงตาเย็นยะเยียบไร้ประกายของชายชรา หัวใจเขาเต้นกระตุก ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาอย่างไม่อาจห้าม

ถ้าพะพราวยังมีชีวิตอยู่ เป็นไปได้ไหมว่า...

“คุณเป็นใครกันแน่”

“ถ้าเธอไม่รังเกียจ...จะเรียกฉันว่าอัตสึชิก็ได้” ชายชราผายมือไปยังพะพราวที่ค่อย ๆ หยัดร่างขึ้น ร่างกายของเธอแหว่งวิ่นไร้ส่วนสมบูรณ์โดยเฉพาะช่วงกลางลำตัวที่เหลือเพียงกระดูกสันหลังขาวโพลนเชื่อมต่อโยงยึดร่าง ทว่าดวงหน้ากลับยังคงงามกระจ่าง จับจ้องมาทางผู้มาเยือนอย่างเงียบงัน

“และนี่คือน้องสาวของฉัน เอริกะ”

ริมฝีปากของพะพราวยกขึ้นน้อย ๆ ชั่วขณะนั้นกฤตติณณ์พลันนึกถึงครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน

หญิงสาวตรงหน้าถือโทรศัพท์มือถือ ใบหน้าแย้มยิ้มงดงามขณะเอ่ยกับเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“กฤตติณณ์ ฉันตามคุณมานานแล้ว

“นับตั้งแต่ตอนที่คุณเกิด”